

היום נלמד בעזרת ה':

שבת דף קי

למדנו במשנה לעיל שכל האוכלים אוכל אדם לרפואה וכל המשקין שותה: כלל זה בא לרבות שמותר לאכול בשבת טחול שמרפא את השיניים ומזיק לבני מעיים, וכן שמותר לאכול כרשינין (ויש גורסים כרישין) שמרפא את הבני מעיים ומזיק לשיניים. שהיה מקום לומר שאסור לאוכלם בשבת, כיון שאין דרך לאוכלם משום שהם מזיקים לבני מעיים או לשיניים, קמ"ל שמותר.

למדנו במשנה לעיל שאסור לשתות מי דקלים בשבת: יש שהיו שונים 'מי דקרים', שהם דוקרים את המרה. ומי ששונה 'מי דקלים', הם נקראים כך על שם מקומם, שיש בארץ ישראל שתי נטיעות של דקלים שיוצא מעיין מביניהם, הכוס הראשונה מרפה קצת את הזבל שבמעיים, הכוס השניה משלשלת מאוד, ובכוס השלישית המים יוצאים צלולים כמו שנכנסו, שהמעיים מתנקים לגמרי.

כוס של עיקרין: אסור לסרס בהמה וחיה, וכן אסור לסרס אדם. הגמרא הוצה לומר שמותר לשתות כוס של עיקרין כיון שהוא לא מסרס בידיים אלא הוא מסתרס מאליו. הגמרא דוחה ואומרת שההיתר לשתות כוס של עיקרין הוא רק לאדם שהוא כבר סריס.

אסור להטיל מום בבכור שנאמר "כָּל מוּם לֹא יִהְיֶה בוֹ". נחלקו התנאים האם מותר לעשות מום בבכור שהוא כבר בעל מום. אסור לעשות מנחה בחימוץ שנאמר "לֹא תַעֲשֶׂה חֻמֵץ".

הכל מודים (= גם התנאים הסוברים שמותר להטיל מום בבכור בעל מום) במחמץ אחר מחמץ שהוא חייב, כלומר שאם הראשון לש את המנחה בחימוץ, ובא השני וערכה בחימוץ, ובא השלישי ואפה אותה, כולם חייבים. וכן הכל מודים במסרס אחר מסרס שהוא חייב.

כרות: שחותך את הביצים ועדיין הן בכיס. **נתוק:** שמנתקן לגמרי ומשליכן.